

Ik kwam toevallig een Franse tekst tegen die ik vroeger eens heb bijgehouden. Ik weet niet meer wie die geschreven heeft. Hij is los en luchtig geschreven, maar stemt wel tot nadenken:

Navels

“Weet je, zegt God, eigenlijk was het wel een goed idee om mensen navels te geven, iedereen zijn eigen navel...”

Als ze zich verslagen of moedeloos voelen hoeven ze maar naar beneden te kijken om niets anders te zien dan hun navel, vriendelijk, geheimzinnig, en vooral zo vertrouwd.

Ja, zegt God, het was echt een goed idee om de mensen navels te geven. Hoewel... soms verhindert het hen wel om verder te kijken.

Ik moet toegeven dat ik in mijn plan niet helemaal heb voorzien dat ze er zo veel belang aan zouden hechten. Als ik het nog eens opnieuw zou doen, zette ik hun navel midden op hun voorhoofd. Dan zouden ze alleen maar naar de navel van een ander kunnen kijken. En dan, zegt God, dan zouden ze beseffen dat er zwarte navels zijn en proletarische, navels van vrijgezellen en van oude mensen, en ook kindernavels...

Misschien zouden ze dan hun eigen navel uit het oog verliezen.

Maar, zegt God, misschien is dat niet helemaal realistisch...

Ze zijn er zo aan gewend om naar hun eigen navel te staren. Het is moeilijk om daar verandering in te brengen. Bovendien, heb ik hen niet verteld dat ze, voordat ze de splinter uit het oog van hun buurman halen, eerst eens moeten kijken naar de balk in hun eigen oog?

Maar een balk is geen navel...

Navels, navels...

Niet slecht, maar zo moeilijk om schoon te maken”.

Jullie weten dat we net terug zijn uit Nepal. Daar werden we ondergedompeld in een totaal andere cultuur. Totaal andere gewoonten, totaal andere gebruiken. Ook op religieus vlak. Daar heb je gebedsvlaggetjes en -molens, tempels in alle mogelijke afmetingen, kleine altaartjes in elke straat... Wij christenen kunnen daar heel smalend over doen. Wij beschouwen onszelf immers als het centrum van het wereldgebeuren. Ónze gebeden tellen en worden verhoord, God houdt van óns, het is óns leven dat Hij leidt, enz...

We hebben de oudste tempel van Nepal bezocht (Changu Narayan). Die werd gebouwd amper een goede 100 jaar later dan de tweede tempel in Jeruzalem (na de ballingschap). Eigenlijk is dit best confronterend. De hele bijbel gaat bijna uitsluitend over mensen in het Midden-Oosten, en we vergeten dat er overal elders ook mensen leefden, met even grote noden en verlangens, hunkerend naar vrede en welzijn - net zoals wij. In onze door de Bijbel gevormde geesten is het alsof die mensen niet meetellen. Alsof ze geen deel uitmaken van Gods zorg en bekommernis. Van nombrilisme of navelstaarderij gesproken! Gelukkig kijkt God anders naar mensen, naar het hart en niet naar de verschillen die mensen zo vaak uit elkaar drijven!

Goed gezegd

- “Zelfreflectie is naar binnen keren om licht te zoeken; navelstaarderij is daar blijven hangen in je eigen schaduw.”
- “Wie te lang naar zijn navel tuurt, ziet de horizon krimpen tot het formaat van een litteken.”
- “Er is niets mis met naar binnen kijken, zolang je ogen daarna weer leren wennen aan daglicht.”
- “Navelstaarderij is een cirkelgang in jezelf, waar je voeten slijten maar je ziel niet vooruitkomt.”

- “Echte groei begint wanneer je van je navel opkijkt en ontdekt dat elke ander ook zo’n litteken draagt.”
- “Naar binnen kijken is een reis; navelstaarderij is op een perron blijven staan terwijl alle treinen vertrekken.”
- “Religieus nombrilisme is bidden tot God terwijl je in feite alleen maar naar je eigen spiegelbeeld knikt.”
- “Wanneer geloof om zichzelf heen blijft draaien, wordt God kleiner dan de navel van de gelovige.”
- “Je vindt het centrum van het universum niet in je navel, hoogstens wat pluis.”
- “Religieuze navelstaarderij is het heilige gebruiken als decorstuk voor je eigen gelijk.”
- “Navelstaarderij: als je denken zo in cirkels draait dat zelfs je navel duizelig wordt.”
- “In religieus navelstaren wordt ‘wij zijn uitverkoren’ een sluier voor ‘zij tellen niet mee’.”
- “Religieus nombrilisme: de hemel claimen als privébezit, terwijl je de sleutel bij je ego laat.”

Spelen met God

Geloof en godsdienst zijn vaak heel serieus (en dus ook saai) ... Zou het niet anders kunnen of mogen? Het volgende korte verhaal stemt tot nadenken...

Op een mooie dag stopte er een heilige voor onze deur...

Mijn moeder zag hem op de binnenkoer, terwijl hij buitelingen maakte om de kinderen te vermaken. “Oh, zei mijn moeder, dat is een echte heilige: ga maar met hem spelen, mijn kind.”

De heilige legde zijn hand op mijn schouder en zei: He kleintje, wat ben je van plan? Wat wil je doen?

- Ik weet het niet. Wat wilt u dat ik doe?

- Nee, nee! Zeg jij maar wat je wil doen.

- Wel... ik speel graag...

- Prima! Wil je spelen met de Heer?

Ik wist niet wat ik moest antwoorden.

Hij voegde eraan toe: “Zie je, als je zou willen spelen met de Heer, dat zou het meest fantastische zijn dat je kunt bedenken! Iedereen neemt Hem zo serieus, dat Hij er doodsaaï van wordt...

Speel maar met God, mijn kind!”

Agenda

De bijbelavonden worden hervat. De eerste ging vorige donderdag door. De eerstvolgende is normaal gezien dan op 11 december. Suggesties voor een nieuw thema zijn welkom!

<https://adventist-be.zoom.us/j/88979890897?pwd=TTV0SkdMckFJWXBnYXJhMGk2MUR2Zz09>

Deze sabbat 29 november preekt Johan. Op sabbat **6 december** komt Sinterklaas op bezoek... oeps... sorry, komt Jeroen Tuinstra preken 😊

Op 20 december houden we samen wat doorgaans ‘heilig avondmaal’ wordt genoemd.

Laten we wie ziek is en/of het moeilijk heeft niet vergeten!